

پنج شنبه 30 تیر 20 شعبان 21 ژوئیه

ورود عبدالرحمن بن ملجم مرادي به کوفه در سال 40 هجري قمری ...

ورود عبدالرحمن بن ملجم مرادي به کوفه در سال 40 هجري قمری

پس از پایان جنگ نهروان و شکست سنگین خوارج نهروان به دست سپاهیان حضرت علي(ع)، تعداد اندکی از بازماندگان خوارج از صحنه نبرد گریخته و به دیار گوناگون پراکنده گردیدند. عده ای از آنان به مکه گریخته و در پناه خانه آمن الهی مأوا گرفتند و هر از گاهی جلسه ای تشکیل داده و درباره ادامه حیات ننگین خویش و دسیسه بر ضد خلافت امام علي بن ابی طالب(ع) به گفت و گو و رایزنی می پرداختند. تا این که در نشستی، سه تن از آنان سوگند خورده و هم پیمان شدند تا سه زمامدار مهم عصر، یعنی امام علي بن ابی طالب(ع)، معاویه بن ابی سفیان و عمرو بن عاص را از میان بردارند و حکومت اسلامی را به شورای مسلمانان واگذارند.

عبدالرحمن بن ملجم مرادي، کشتن امام علي(ع) را بر عهده گرفت و حجاج بن عبیدالله صريمی، معروف به برکه بن عبیدالله کشتن معاویه را و عمرو بن بکر کشتن عمرو بن عاص را در يك شب و در يك ساعت مقرر بر عهده گرفتند و برای عملي ساختن هدفشان راهی کوفه، شام و مصر شدند.

عبدالرحمن بن ملجم مرادي، در بیستم شعبان سال 40 قمری وارد کوفه گردید و در خانه اشعث بن قیس کندي سکونت یافت و با راهنمایی های وي با دختری بنام قطام بنت علقمه، آشنا و دلباخته زیبایی های منحصر به فرد وي گردید و از او خواستگاری نمود. قطام، پذیرش ازدواج وي را موکول به کشتن امام علي(ع) نمود. زیرا پدر و برادرانش در نبرد نهروان به دست سپاهیان امام علي(ع) کشته شده بودند و از این بابت، وي کینه امیرمؤمنان(ع) را در دل پرورانده و در کمین انتقام نشسته بود.

به هر روی، عبدالرحمن بن ملجم مرادي به مدت يك ماه در کوفه اقامت نمود و راه های ترور امام علي(ع) را بررسی و در شب موعود، یعنی شب 19 رمضان، نیت پلیدش را عملي کرد و به هنگام نماز صبح، ضربت سختی بر فرق مبارک امام علي(ع) در محراب مسجد اعظم کوفه وارد گردانید.

بر اثر آن ضربت شیطانی، امام علي(ع) در شب 21 رمضان سال 40 هجري قمری به لقاء الله پیوست و تمامی دوستداران اهل بیت(ع) و عدالت جویان و حق گرایان را در ماتم نشانید.

**رحلت آیت الله حاج شیخ میرزا حسنعلی مروارید در سال 1425 هجری قمری
ولادت:**

آیت الله میرزا حسنعلی مروارید در خانواده ای متدین، که از آن چند عالم بزرگوار دیگر نیز، مانند پدر مرحومشان شیخ محمدرضا (1299 - 1338ه)، معروف به تقوا و پرهیزکاری، و عمویشان شیخ علی اکبر، که یکی از شاگردان محمد کاظم خراسانی بود، دیده به جهان گشود.

خاندان:

خواجه شهاب الدین عبد الله مروارید کرمانی (865 - 992ه)، یکی از ادیبان زمان خود و نویسندهگان معروف آن دوره، جد پدری ایشان است.

و آیت الله شیخ حسنعلی تهرانی (متوفای سال 1325ه)، که یکی از شاگردان برجسته ی میرزا محمد حسن شیرازی کبیر بود، جد مادری آن بزرگوار است.

اساتید:

آیت الله شیخ حسنعلی اصفهانی، و شیخ هاشم قزوینی از اساتید ایشان هستند. وی بیشترین اوقات درسی خود را در خدمت آیت الله آقا میرزا مهدی اصفهانی بوده است. او تا پایان عمر آیت الله آقا میرزا مهدی اصفهانی ملازم ایشان بود. دو سال بعد از فوت استادش قریب چهار سال، به تدریس خارج فقه اشتغال داشت و درسهایی در معارف الهی ارایه داد و عده ای از علما و فضلا از محضر ایشان بهره‌مند شدند.

تالیفات:

یکی از تالیفات برجسته ی آن ابرمرد، کتاب تنبیهاات حول المبدأ والمعاد است که با موضوعاتی مانند اعتقادات اسلامی در توحید و صفات، خلق روح انسانی، افعال انسان، سرنوشت و بازگشت به سوی خدا، و نیز برخی از موضوعات در رابطه با مسائل اعتقادی که شامل فروع و تفصیلات است، سر و کار دارد.

وفات:

سرانجام این عالم با تقوا و مردمی در آستانه یکصد سالگی در تاریخ 20 شعبان المعظم 1425 هجری قمری دار فانی را وداع گفت.

درگذشت « ابوالقرج محمد بن إسحاق؛ مشهور به «؛ ابن ندیم؛ در سال 385 هجری قمری «؛ ابوالقرج محمد بن إسحاق؛ مشهور به «؛ ابن ندیم؛ شرح حال نویسنده و کتاب شناس معروف بغدادی در سال 385 هجری قمری درگذشت. ابن ندیم را بیشتر به نام کتابش الفهرست می‌شناسند. این کتاب دربرگیرنده علوم است که در تمدن اسلامی رایج بوده است. ابن ندیم در کتاب الفهرست به شرح زندگی دانشمندان مشهور آن علوم نیز پرداخته است. سپس اخبار، کتاب و رسالات مربوط به علوم اسلامی اعم از عرب و عجم را برشمرده و شرح حال کاملی از مصنفان و مؤلفان آنها آورده است. در الفهرست چگونگی پیدایش هر علمی تا زمان تألیف کتاب و شرح دقیقی از آثار باستانی ملت‌های جهان نیز موجود است. ابن ندیم از تحقیق در ادیان و مذاهب معروف عهد خود غافل نبود و در این مورد هم مطالبی گردآوری کرده است. اثر دیگر ابن ندیم «؛ التنبیهات و الاوصاف؛ نام دارد.

درگذشت شهاب الدین محمود حلبی دمشقی ملقب به شهاب محمود در سال 725 هجری قمری «؛ شهاب الدین محمود حلبی دمشقی؛ ملقب به «؛ شهاب محمود؛ در سال 725 هجری قمری در دمشق بدرود حیات گفت. کنیه او ابوالبکا و از کاتبان و منشیان مشهور قرن 8 هجری قمری بود. شهاب محمود فقه و فنون ادبی را در محضر بزرگانی چون ابن نجار و ابن مالک فرا گرفت. این عالم بزرگوار در نظم و انشای کتاب بردیگران پیشی داشت و در نظم و نثر و ذکر احوال بزرگان سرآمد بود. از آثار شهاب محمود «؛ دیوان المدایح النبویه و حُسن التوسل الی صِناعة الترسُل؛ را می‌توان نام برد.